

РЕШЕНИЕ

№ 2289

гр. София, 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **731** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. С. Г., ЕГН [ЕГН] против заповед № 523з-9952/19.12.2018г. на Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи-МВР, с която на основание чл.178, ал.1, т.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.14, ал.1 от Наредба № 8121з-908/02.08.2018г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в МВР за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, във вр. с т.1.7, б.“а/аа“ от Заповед № 8121з-671/09.06.2015г. на министъра на вътрешните работи и предложения рег. № 513р-77662/14.09.2018г. и рег. № 513р-95758/15.11.2018г., е наредено на жалбоподателя да се изплаща допълнително месечно възнаграждение за пряко изпълнение на патрулно-постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл.177, ал.2 и чл.180, ал.2 ЗМВР, считано от 19.09.2018г.

Жалбоподателят моли да бъде обявена нищожността на оспорената заповед по съображения, че е издадена при липса на материална компетентност на органа, който я е издал. Сочи, че съгласно нормата на чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР към основното месечно

възнаграждение на държавните служители от МВР се изплащат допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности. В чл.179, ал.2 ЗМВР е предвидено, че условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал.1 и тези по чл.178, ал.1, т.2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед. В изпълнение на законовата делегация министърът на вътрешните работи издал Наредба № 8121з-908/02.08.2018г., в чл.14, ал.1 и ал.2 от която е предвидено, че определянето на конкретния размер и вид на допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определя със заповед на ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР, както и на директорите на регионални дирекции „Гранична полиция“ и на регионални дирекции „Пожарна безопасност и защита на населението“ след мотивирано писмено предложение на началниците на съответните звена, а размерът на допълнителните възнаграждения на ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР се определя от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него лица. Приложима според оспорващия, в случая е разпоредбата на чл.179, ал.2 ЗМВР, която обаче посочва министъра като единствения компетентен орган и не предвижда делегиране на това негово правомощие. Твърди, че оспорената заповед е издадена при неспазване на установената форма, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и при несъответствие с целта на закона. Моли за нейната отмяна и за присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.И..

Ответникът по оспорването, не се представлява в съдебно заседание. Представени са писмени бележки от юрк. Д. И., в които излага съображения за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност заявява възражение за прекомерност на заплазеното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа и правна страна, следното:

Оспорването е допустимо, предвид възможността безсрочно да се иска от съда обявяването на нищожността на индивидуален административен акт - чл.149, ал.5 АПК, какъвто акт е оспорената заповед и с адресат жалбоподателя, същият има право и интерес от оспорването ѝ по смисъла на чл.147, ал.1 ЗМВР.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят заема длъжност в системата на МВР - старши полицай(водач на патрулен автомобил) в 04 група на 04 сектор "Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ към СДВР.

На основание посоченото служебно качество, с оспорената по делото заповед с рег.№ 513з - 9952/ 19.12.2018г. на директора на СДВР, на основание чл. 178, ал.1, т. 2 от ЗМВР във вр. с чл. 14, ал.1 от Наредба № 8121 з - 908 / 02.08.2018г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в МВР „за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22: 00 до 06:00 часа, за полагане на труд през официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на

специфични служебни дейности“ е разпоредено, да се заплаща допълнително възнаграждение за пряко изпълнение на патрулно - постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база, за определяне на размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл. 177, ал. 2 и чл. 180, ал. 2 от ЗМВР, считано от 19.09.2018г.

Като основания за издаването на заповедта са посочени и точка 1.7, буква „а.аа“ от МЗ №8121з-671/09.06.2015г., което съдът възприема като заповед на министъра, и предложения с рег.№513р-78824/19.09.2018г. и рег.№513р-86259/15.11.2018г. по описа на СДВР.

Оспорената по делото заповед е издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи старши комисар И. И..

Посоченото в заповедта, че се определя допълнително възнаграждение „за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22:00 до 06:00 часа, за полагане на труд през официални празници, за времето на разположение“ изцяло съвпада с основанията, предвидени по чл.179, ал.1 ЗМВР и за които се следва допълнително възнаграждение. Няма данни по делото и не се твърди в жалбата, жалбоподателят да има научна степен. Със заповедта е определено допълнително възнаграждение на жалбоподателя за пряко изпълнение на патрулно - постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база, за определяне на размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл. 177, ал. 2 и чл. 180, ал. 2 от ЗМВР, считано от 19.09.2018г.

Относно органите, компетентни да определят конкретните размери на допълнителните възнаграждения по двете разпоредби съдът съобрази следното:

Към датата на издаване на оспорената заповед, в чл.179, ал.2 ЗМВР в действащата редакция след ДВ бр. 97/2017г., законодателят е предвидил изрично, че редът и условията за определяне на допълнителните възнаграждения по ал.1 от същата разпоредба и по чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед. От съдържанието на разпоредбата и конкретно от израза „а техният размер – с негова заповед“, не може да се направи извод, че законодателят е имал предвид определянето на индивидуален размер на допълнителното възнаграждение за всеки служител от системата на МВР от министъра. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че служителите в МВР се назначават на изпълнителски длъжности със заповед на министъра само при първоначалното им назначаване – чл.158, т.3 ЗМВР. В казуса по делото не се касае за определяне на допълнително възнаграждение на жалбоподателя при първоначалното му назначаване в системата на МВР. От съдържанието на чл.158, т.3 ЗМВР следва, че само в този случай министърът е компетентен да издаде заповед по повод на служебното правоотношение за изпълнителска длъжност.

Няма спор по делото, че издателят на оспорената заповед е орган по чл.37 ЗМВР, и конкретно правомощието му да управлява човешките ресурси, т.е. да издава заповеди във връзка с промяна на условията, при които се носи държавната служба в МВР, произтича от чл.43, ал.3, т.3 ЗМВР. В последната разпоредба е предвидена компетентност на директорите на областните дирекции на МВР да управляват човешките ресурси, във връзка с което и правомощие издават заповеди – чл.43, ал. 4 ЗМВР. Безспорно е, че издателят на оспорената заповед – директорът на СДВР е

орган по назначаването на жалбоподателя, същият поради това е и орган, който е компетентен да определи и възнаграждението му както при първоначалното му назначаване, така и измененията на размера на възнаграждението и всички негови елементи – основно и допълнително.

Този извод не може да бъде променен, нито обуславя компетентност на министъра до тогава от приетата нова разпоредба чл. 179а , ал.1 и ал.2 ЗМВР, обнародвана в ДВ, бр. 34 от 2019 г. и в сила след издаването на оспорената по делото заповед. В ал.1 е предвидено, че условията, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, който текст съвпада с предвиденото до тогава и по чл.179, ал.2 ЗМВР. Т.е. продължава да действа Наредбата, която регулира общо допълнителните възнаграждения и по чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и чл. 179, ал. 1 от ЗМВР. В ал. 2 законодателят е предвидил изрично, че конкретният размер на допълнителното възнаграждение за всеки служител се определя от органа по чл.37 ЗМВР, какъвто е издателят на оспорената по делото заповед по отношение на жалбоподателя. Тази нова разпоредба, тълкувана във връзка с дотогава съществуващата по чл.179, ал.2 ЗМВР води до извод, че допълнителните възнаграждения по чл.179,ал.1 ЗМВР се определят по общ начин за всички служители със заповед на министъра, а допълнителните възнаграждения по чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР – се определят в индивидуален размер, за всеки служител, който поради това е възможно да бъде различен.

Тълкуването на жалбоподателя за некомпетентност на органа, издал оспорения акт, е в противоречие с принципите на разпределение на правомощията според йерархията на длъжностите в МВР и не отчита многообразието и различните условия, при които се изпълняват специфичните дейности по смисъла на § 1, т. 26а от допълнителните разпоредби на ЗМВР. При всички случаи на издадени такива заповеди индивидуалният размер на възнаграждението на всеки служител се определя от съответния ръководител на структура по чл. 37 от ЗМВР (а само на ръководителите на структура от министъра), което правомощие следва от чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и не е възможно да се приеме, че то е ограничено от чл. 179, ал. 2 от ЗМВР в относимата редакция, доколкото за всяка конкретна длъжност е необходимо да бъдат определени и съответните специфични дейности и условията, при които се изпълняват. Неяснотата при буквален прочит на закона е преодоляна със създаването на изричната разпоредба на чл. 179а от ЗМВР, която на практика не променя правната уредба, а само създава яснота относно при прилагането ѝ. В този смисъл е постановеното решение №6361 от 29.05.2020г. по адм.дело №3016/2020г., V отд. на ВАС.

По изложените съображения, не може да се направи извод, че ответникът не е бил компетент към 19.12.2018г. да издаде заповед за определяне на допълнително му възнаграждение за заеманата от него младши изпълнителска длъжност. Позоваването от жалбоподателя на разпоредбата на чл.14,ал.3 от ЗНА, съгласно която „не може да се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, освен ако те са по-леки от отменените“, отнасяща се и за административните актове, е неоснователно тъй като в конкретната хипотеза не се касае за санкционна норма.

Оспорената заповед е издадена при спазване на изискването за форма и съдържание на административния акт. Същата е мотивирана с предложенията, предшествващи нейното издаване, което е допустимо и е в съответствие с утвърдената съдебна практика. Не е налице „превратно упражняване на власт“, както твърди

жалбоподателя. Оспорената заповед е издадена при спазване на процесуалните и материално правни предпоставки.

На основание изложеното, съдът следва да отхвърли жалбата по делото.

С оглед на този изход на делото и поради своевременно предявено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение от ответника, такива следва да се присъдят в размерите по чл.78, ал.8 ГПК и в размер на 100лв., предвид липсата на изрична правна уредба по този въпрос в АПК вр. чл.143. Субсидиарно е приложима нормата на чл.78, ал.8 ГПК, която предвижда, че в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който размер в конкретния случай следва да се определи на 100 лв., предвид, че предметът на делото не разкрива фактическа и правна сложност, предвидено в чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ.

На основание изложеното и чл.172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Заповед № 523з-9952/19.12.2018г. на Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи-МВР по жалба на Н. С. Г., ЕГН [ЕГН].

ОСЪЖДА Н. С. Г., ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: